

instance, jak je to předepsáno (srov. § 2 zák. ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. zák.), není toto odvolání opravným prostředkem v pravém slova smyslu proto, poněvadž pro podání jeho nebyla zachována cesta zákonem určená. Vyřizuje žádost o prominutí propadnutí směsky musil žalovaný úřad zkoumati, zda je kompetentním k tomu, zda tedy rozhodnutí okresní politické správy o propadnutí zásob je pravoplatným, a zodpovídaje si tuto otázku, konstatoval, že podání stěžovatelovo u zemské politické správy nemá vůbec povahu řádného opravného prostředku a že je dle § 43 nař. ze dne 27. června 1919 č. 354 sb. z. a n. nepřípustné. Tímto výrokem nebylo ani ve formálním ani v materiálním směru porušeno právo stěžovatelovo.

Ze všech těchto důvodů byla stížnost jednak pro nepřípustnost, jednak pro bezdůvodnost zamítnuta.

Č. 832.

Vyživovací příspěvky: * Ustanovení § 10 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. nevztahuje se na příspěvky vyplácené ještě před působností jeho.

(Nález ze dne 4. května 1921 č. 5345.)

V ě c: Josef a Aloisie B. v L. proti zemské vyživovací komisi v Praze o výživné.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — — —

Otázka, je-li stěžovatelka povinna přijaté již vyživovací příspěvky vrátiti, jest otázkou materiálního práva a jest ji proto posuzovati podle předpisů zákonných, které platily v době, za kterou byl příspěvek ten vyplácen.

§ 10, posl. odst. zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., který tu směrodatný jest pro období od 28. července 1914 do 31. července 1917, i § 8, posl. odst. zákona ze dne 20. července 1917 č. 313 ř. z., který tu platí pro období od 1. srpna 1917 do 15. října 1918, ustanovuje, že vrácení příspěvků vyživovacích již vyplacených nemá místa.

Ani prvý ani druhý zákon nestanoví výjimky z uvedeného všeobecného pravidla, z čehož dlužno souditi, že zákonodárce chtěl vůbec vyloučiti, aby dodatečné neuznání nároku na vyživovací příspěvek komisí vyživovací mělo za následek vrácení vyživovacího příspěvku, již vypláceného, bez rozdílu, z jakého důvodu tu nároku nebylo, anebo co bylo příčinou přiznání nároku.

Zákonem ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. bylo sice stanoveno v odst. 2 § 5, že vyživovací příspěvek, pokud byl neoprávněně vybírán, jest vrátiti.

Avšak předpis ten nabyt, jako celý zákon, dle § 10 účinnosti dnem 1. listopadu 1919 a nepůsobí na dobu před tímto dnem, když zákon zpětnou působnost předpisu toho výslovně nestanoví (§ 5 o. z. o.).

Odporuje tudíž naříkané rozhodnutí zákonu a bylo proto zrušeno jako nezákonné.